

15. søndag efter Trinitatis, 12. september 2021: Matt. 6,24-34.

Af Søren Kristoffersen

Salmer: 732 Dybt hælder året i sin gang, 31 Til himlene rækker din miskundhed, Gud, 368 Vintræ og grene og frugt hører sammen, 249 Hvad er det at møde den opstandne mester, 477 Som korn fra mange marker og 728 Du gav mig, o Herre, en lod af din jord

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:
Jesus sagde: »Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon. Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke

Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.« Matthæusevangeliet 6,24-34

Meget kan vi udrette i dag vi mennesker, men samtidig må vi også indrømme, at vi er utroligt sårbare, ikke bare over for naturens kræfter, men overfor tilværelsens kræfter i det hele taget. Livets uforudsigelighed, tilværelsens modsatrettedhed, dens udspændthed mellem så voldsomme modsætninger som kærlighed og had, godt og ondt, sandhed og løgn gør os mennesker utroligt små og til nemme ofre for overmægtige kræfter, der vil føre os væk fra Guds veje, og væk fra sandheden om os selv.

Ikke desto mindre fortæller Jesus os i dag, at vi ikke skal bekymre os!

Og han følger op med nogle eksempler fra naturens verden, sådan som han ofte gør.

Se himlens fugle, siger han. De sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de?

Og læg mærke til markens liljer; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke kong Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem.

Når Gud altså gør sig sådan en umage for at bespise himlens fugle og klæde markens liljer på, hvor meget mere vil han så ikke sørge for os mennesker. Derfor skal vi ikke bekymre os, hverken for maden i morgen, tøj på kroppen eller tag over hovedet!

Men er det nu ikke en lidt flot udtalelse?

Svarer det som Jesus her siger, nu også til vores almindelige erfaring? Går vores erfaring ikke snarere i den retning, at hvis ikke vi bekymrer os om morgendagen, for at sikre os økonomisk og materielt, så går det galt? Og er det ikke det vi prøver at lære vores børn, at de ikke kun skal tænke på nuet, men også tænke langsigtet. At det kan betale sig at tænke fremad. Og lære dem at tage ansvar for deres eget liv.

Så hvordan skal vi opfatte det mærkelige budskab, som Jesus kommer med her.

For vi er jo hverken fugle eller liljer! Vi er mennesker!

Og at være menneske er, sådan som al erfaring viser, indbegrebet af at bekymre sig, ikke bare for føden og klæderne, men for dagen i morgen i det hele taget.

Og det ligger jo i øvrigt i naturlig forlængelse af Bibelens egne ord i Det gamle testamente, fra syndefaldsberetningen, hvor Gud siger til det første menneske på jorden, til Adam: ”Med møje skal du skaffe dig føden alle dine dage. Tjørn og tidsel skal jorden lade spire frem til dig, og du skal

leve af markens planter. I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden.”

Det var Guds straf over manden i tidernes morgen. Og det lægger jo ikke ligefrem op til forestillingen om et liv uden bekymringer og sorger. Tværtimod. Det *skal* ligefrem være hårdt og besværligt at leve på denne jord, lader det til.

Ikke desto mindre fremkommer Jesus med sit forjættende budskab: ”I må altså ikke være bekymrede og spørge, hvordan vi får noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Nej, søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.”

Ja tak, gid det var så vel!

Bare tro stærkt nok, så får du det hele forærende!

Er det virkelig sådan vi skal forstå dagens melding fra Jesus? Er han så fjernt fra virkelighedens verden, at han ikke ved hvordan livet leves og kæmpes og lides hernede på gadeplan?

Nej, heldigvis er det ikke sådan fat!

Jesus ved udmærket godt, hvad han taler om, og hvilken verden han taler ind i. Han kender de mennesker, han taler til, og det er netop fordi han kender til virkelighedens verden, virkelighedens problemer, at han siger, som han gør:

I skal ikke bekymre jer!

For i virkeligheden, hvis vi tænker efter, så består livet jo for en stor dels vedkommende af bekymringer. Mange gange er det selve den drivkraft, der driver os fremad og får os til at overvinde selv de sværeste forhindringer. Andre gange udgør bekymringerne en klods om benet, som får os til at holde igen og gør os til de rene bangebukse.

Hvor vi siger: Vi ved hvad vi har, ikke hvad vi får.

Ret beset, hvis man tager verdenssituationen i betragtning, med naturkatastrofer, terror, angst, sygdom og død, så burde man jo slet ikke sætte børn i verden, så utrygt et sted som verden er. Og ret beset, hvis man tager højde for risikoen for at blive kørt ned i trafikken, så burde man slet ikke gå uden for en dør, endsige sætte sig ind i en bil.

Men når Jesus siger: I skal ikke bekymre jer, så er det for at sige, at vi ikke må lade os kvæle af de timelige bekymringer. Og vi må ikke af bare frygt for, hvad fremtiden måtte bringe, glemme at være til stede i nuet. For som Jesus runder af med at sige: ”Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.”

Her vedgår Jesus altså trods alt, at der er nok at bekymre sig om i livet, men derfor bør vi netop forsøge at tackle vore bekymringer på en måde, så vi kan leve med dem, og de ikke får overtaget over os.

Hvis det sidste sker, så mister vi evnen til at være i nuet og glæde os over livet.

At leve som menneske handler i høj grad også om tillid og tro. Hvis vi ikke har tillid til andre mennesker, er det svært at begå sig blandt andre.

Hvis vi ikke har en grundlæggende tro på at livet vil os det godt, så er vi på forhånd meget ilde stedt i livet.

Og jeg tror det er her Jesus prøver at få etableret en kontakt. En kontakt til den side i os, som rummer troen på livet og tilliden til andre mennesker.

For vi har jo haft den engang. Som helt spæde og som små børn, mens vi voksede op.

Vi kunne lade os kaste op i luften af de voksne. Vi kunne lade os falde ned i deres arme oppe fra et klatretræ. Vi var tillidsfulde. Vi levede i nuet.

Vi har altså været der engang på det sted, hvor Jesus taler ud fra, og hvor han gerne vil have os hen igen.

Nu ikke længere som små børn, men som tillidsfulde voksne, og som sådan Guds børn.

For det er den virkelighed, som Jesus lever i, når han taler og handler. Den her totale erfaring af at være dækket ind, omsluttet og elsket af den altoverskyggende kraft, som vi kalder Gud. En personlig kraft, som Jesus udgår fra og taler og agerer ud fra.

Det gør Jesus til noget enestående i verden. Det gør ham til Guds søn. Og det giver vægt til hans ord, når han henvender sig til os. Det bliver ord, som i sig selv skaber tillid og tro.

Så når Jesus siger: I skal ikke bekymre jer! Så er det ikke for at fortælle, at der ikke er grund til at bekymre os. For det er der. Men så er det ligesom når en far eller mor siger til sit barn, når det ligger i sin seng og er bange for tordenvejret: ”Jeg skal nok passe på dig, du skal ikke være bange. Tordenvejret *er* uhyggeligt for det lille barn, men barnet får altså et løfte fra en magt der er stærkere end barnet selv om at

alt er i orden. Mor eller far har styr på det og er helt rolige. Og det er bare det som barnet har brug for at få at vide.

Der er et sted, hvor vi også som voksne har lov til at være små, bange og skrøbelige. Og det er i forholdet til Gud. Her må vi gerne ”hælde vand ud af ørerne”. Her må vi gerne vise vores sande ansigt.

Og når vi henvender os til Gud på den måde, fuldstændig tillidsfulde, og med troen på, at vi bliver hørt, så finder der en forvandling sted i os indefra, som får en afsmittende virkning på den måde vi møder verden på, udenfor os selv.

Så er det vi kan erfare det, som Jesus selv har erfaret, trods modgang og forfølgelse, at ”Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.”

Altså, hvis vi har tilliden og troen på Gud i behold, så skal der uendelig meget til at ryste os helt ud af vores grundvold, uanset hvad vi måtte komme ud for i livet.

Troen på Gud er ikke en lykkepille, som lægger låg på problemerne i livet eller får bekymringerne til at forsvinde. Sådan fungerer troen ikke.

Men troen er en ressource, en livskilde som vi har indeni os, nedlagt fra skabelsen af, og med den i bagagen kan vi gå til livet med visheden om, at der er sørget for os fra højeste sted, og at der er én som følger os på vej livet igennem, så vi aldrig behøver at føle os helt alene. Uanset hvad vi måtte komme ud for.

Troen på Gud er erfaringen af, at vi kan lade os falde, og der er én, som vil gribe os i faldet.

Amen